Jarosław Wawrzyniak

WACŁAW ANDRZEJEWSKI (1879-1919)

Urodził się 8 września 1879 roku w Pogorzeli. Był synem rolnika Ignacego i Anny Cichoszewskiej. W latach 1893-1898 uczył się w studium nauczycielskim, po czym w 1898 roku objął posadę nauczyciela w Raczycach w powiecie odolanowskim. Od 1 października 1900 roku odbywał służbę wojskową w armii niemieckiej, w 4. kompanii 46. pułku piechoty w Poznaniu. 1 kwietnia 1901 roku awansowano go na starszego szeregowego, zaś 30 września na kaprala rezerwy. W 1902 roku odbył 48-dniowe ćwiczenia w 155. pułku piechoty w Ostrowie Wielkopolskim, a w 1907 roku 28-dniowe w 46. pułku piechoty w Poznaniu.

W 1904 roku został nauczycielem w szkole w Kopaszewie. W 1908 roku zawarł związek małżeński z Klarą Siczyńską, z którą miał dzieci: Alfonsa Aleksandra (1908), Teodora (1911) i Irenę (1912). 7 kwietnia 1915 roku została zmobilizowany do batalionu zapasowego 37. pułku piechoty w Kościanie, z zadaniem ćwiczenia rekrutów w Śmiglu. Następnie przeniesiono go do służby garnizonowej w 35. pułku piechoty w Brandenburgu, gdzie przez trzy miesiące pełnił obowiązki płatnika sztabowego. 23 marca 1916 roku powierzono mu kierownictwo komendantury w Młodzieszynie w powiecie sochaczewskim. Po likwidacji stanowiska został komendantem posterunku policji w tej miejscowości. Do Kopaszewa wrócił w 1918 roku. Chorował na hiszpankę.

16 stycznia 1919 roku wstąpił do powstańczej kompanii krzywińskiej, z którą w styczniu i lutym walczył na odcinku „Osieczna". Tam objął obowiązki naczelnika żandarmerii polowej, a następnie adiutanta dowódcy odcinka. Dekretem Naczelnej Rady Ludowej z 15 lutego 1919 roku mianowany został na stopień podporucznika. 20 lutego 1919 roku objął dowództwo stacjonującej w Osiecznej 8. kompanii batalionu „Osieczna". 2 marca 1919 roku wraz z sekcją powstańców jako parlamentarzysta udał się do Leszna, aby sprawdzić, jak Niemcy obchodzą się z jeńcami. W drodzie powrotnej polski oddział została ostrzelany.

Po utworzeniu 6. pułku strzelców wielkopolskich, 12 marca 1919 roku przeniesiono go z Osiecznej do Kąkolewa na stanowisko dowódcy 1. kompanii pułku. Poległ w zasadzce pod Trzebanią 2 lipca 1919 roku. Pochowany został na cmentarzu parafialnym w Krzywiniu. Pośmiertnie awansowano go na porucznika.

Odznaczony był pośmiertnie Wielkopolskim Krzyżem Powstańczym (1960).

J. Wawrzyniak, *Osieczna w Powstaniu Wielkopolskim 1918-1919,* Osieczna 2025, s. 80-81.